

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-191/2023-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke u upravnom sporu tužitelja T. S. iz S., OIB: ..., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., OIB: ..., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 9. siječnja 2024.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

1. Tužitelj tužbom osporava zakonitost rješenja tuženika, KLASA: UP/II-008-07/23-01/227, URBROJ: 401-01/11-23-6 od 7. rujna 2023., kojom je odbijena žalba tužitelja protiv rješenja trgovačkog društva L. d.o.o., kojim je njegov zahtjev odbačen.
2. U tužbi, u bitnom, iznosi kronologiju postupanja društva L. d.o.o. po njegovom zahtjevu za pristup informacijama. Ističe da tijelo javne vlasti ne može iskorištavati zakon na nezakonit način i u svrhu izvršavanja svojih zakonskih obveza i ovlasti prikupljati osobne podatke drugih osoba na nezakoniti način i bez njihove privole, a prikupljanjem osobnih podataka od strane neovlaštene osobe putem dostavljene dokumentacije, ali i dostavom drugih koji nisu sadržani u rješenju o nasljeđivanju koje je voditelj obrade koristio i obrađivao, ne može se pravdati zakonitošću obrade nužne radi poštivanja pravnih obveza i ovlasti, niti se može pravdati obvezama i ovlastima u kasnijoj fazi postupanja. Nadalje, navodi da ukupno postupanje tijela javne vlasti predstavlja kršenje članaka 5., 6., 14. i 15. Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i Zakona o provedbi Opće uredbe o zaštiti podataka te da se u ovom slučaju voditelj obrade osobnih podataka u trgovačkom društvu L. d.o.o. ne može pravdati da je osobne podatke koristio pri izvršavanju svojih službenih ovlasti, jer je te osobne podatke prikupio na nezakonit način. Smatra da je tuženik prekršio odredbu članka 25. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama i da ne donošenje rješenja u zakonskom roku predstavlja nezakonitost koja može postati zakonita zavisno od procesnih postupanja tužitelja, a niti jedno pravno pravilo ne predviđa da zakonitost pojedinačne odluke koja nije donesena u propisanom roku, pozivajući se na postupanje suprotne strane, ne može takvom rješenju osigurati zakonitost. U tužbi navodi i da tuženik nije u pobijanom rješenju naveo da je i prvostupanjsko rješenje doneseno izvan zakonskog

roka, niti se izjašnjava o zakonitosti činjenice da društvo L. d.o.o. ne posjeduje pisano ovlaštenje o dostavljanju dokumentacije za osobu koja je dostavila dokumentaciju na temelju koje je odlučivalo u postupku donošenja rješenja o pravu korištenja grobnog mjesta, kao niti pisanu privolu niti jedne od osoba navedenih u dostavljenoj dokumentaciji o prikupljanju, obradi i korištenju njihovih osobnih podataka. Također, prigovara da tuženik nije odgovorio na osnovanost zahtjeva o identifikaciji osobe koja je neovlašteno dostavila dokumentaciju s osobnim podacima drugih osoba. Nadalje, navodi da je u međuvremenu tijelu javne vlasti dostavljen zahtjev za dostavom informacija o izvoru prikupljenih podataka temeljem Opće uredbe o zaštiti podataka te je tijelo javne vlasti dostavilo informacije o izvoru prikupljenih podataka, ali i informaciju o identitetu osobe koja je dostavila dokumentaciju. Ističe da se pobijano rješenje temelji na zaštiti osobnih podataka, a tijelo javne vlasti ne može štiti osobne podatke do kojih je došlo na nezakonit način i time štiti izvor tih informacija. Ujedno, tužitelj navodi da je društvo L. d.o.o., osobne podatke drugih osoba, do kojih je došlo bez njihovog zahtjeva i privole, nije koristilo samo iz neovlašteno dostavljene dokumentacije, već je do drugih osobnih podataka došlo na neki drugi način upravo od osobe koja je neovlašteno dostavila dokumentaciju jer u dostavljenom rješenju o nasljeđivanju nisu sadržani brojni drugi osobni podaci koji su korišteni, a dokaz za navedeno je da je tijelo javne vlasti donosilo svoja rješenja o pravu na korištenje grobnog mjesta i za osobne koje se ne navode u dostavljenoj dokumentaciji što je suprotno od onoga što je tijelo javne vlasti objavilo na svojim internetskim stranicama kao obvezujuće pravilo. Zaključno tužitelj navodi da tijelo javne vlasti nije omogućilo ostvarivanje prava na pristup informaciji koju posjeduje, a da tuženik kao ovlašteno tijelo nije utvrdilo niz nepravilnosti od strane tijela javne vlasti koje su navedene u tužbi. Predlaže da se usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

3. U odgovoru na tužbu tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev pozivom na navode obrazloženja osporenog rješenja te dodaje da tuženik, nije nadležno tijelo za ocjenu zakonitosti postupanja obveznika Opće uredbe o zaštiti podataka u vezi sa prikupljanjem i obradom osobnih podataka, već je to u nadležnosti Agencije za zaštitu osobnih podataka pa tužitelj pogrešno smatra da bi tuženik u pobijanom rješenju trebao nezakonitim ocijeniti postupanje trgovačkog društva L. d.o.o. u vezi s prikupljanjem i obradom osobnih podataka. Ističe da je u postupku ostvarivanja prava na pristup informacijama bitno utvrditi koja je informacija predmet pojedinačnog zahtjeva i može li se toj informaciji omogućiti pristup, odnosno utvrditi ima li pojedinačna informacija karakter javne informacije, dostupne svakom korisniku pod jednakim uvjetima, sukladno načelu jednakosti iz članka 8. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13., 85/15. i 69/22., dalje: ZPPI). U žalbenom postupku tuženiku je, sukladno obvezi iz članka 25. stavka 4. ZPPI-a od strane trgovačkog društva L. d.o.o. dostavljena dokumentacija koja se odnosi na točku 1. tužiteljevog zahtjeva, dok je za informacije iz preostalog dijela zahtjeva pojašnjeno da ih tijelo javne vlasti ne posjeduje. Na temelju dokaza i činjenica utvrđenih u žalbenom postupku, tuženik nije pronašao da bi u odnosu na informacije zatražene točkom 1. tužiteljevog zahtjeva prevladavao javni interes u odnosu na zaštićeni interes iz članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, s obzirom da je u konkretnom slučaju riječ o postupku odlučivanja o pravu na korištenje grobnog mjesta za fizičke osobe te se ne radi o grobnom mjestu koje je proglašeno kulturnim dobrom ili u kojem bi bili pokopani posmrtni ostaci značajnih povijesnih osoba sukladno članku 11. stavku 2. i 3. Zakona o grobljima („Narodne novine“, broj 19/98., 50/12. i 89/17.). Tuženik završno ističe da je u žalbenom postupku utvrđeno da je rješenje društva L.

d.o.o. osnovano, ali iz drugih razloga od onih navedenih u tom rješenju te da je, stoga, žalba odbijena temeljem članka 116., stavak 1., točke 3., Zakona o općem upravnom postupku (N.N. 47/09, 110/21).

4. U svojem očitovanju na primljeni odgovor tuženika, tužitelj ponavlja svoje mišljenje o nezakonitosti rješenja tuženika. Smatra da Povjerenik za informiranje nije pravilno postupio kada je otklonio svoju nadležnost u odlučivanju povodom podnesenog zahtjeva za pristup informacijama koji se temelji na povredama odredbi europske Uredbe o zaštiti osobnih podataka jer je ovlašten i dužan utvrditi da li je u postupku ostvarivanja prava na pristup informacijama došlo do kršenja odredbi EU Uredbe. Nadalje tuženik navodi da mu je tijelo javne vlasti dostavilo samo dokumentaciju iz točke 1. Zahtjeva za pristup informacijama, a da informacije iz preostalog dijela Zahtjeva ne posjeduje. Takvim navodom tuženik prihvaća neistine tijela javne vlasti, obzirom da je uz tužbu priložen dokaz da je dobio informaciju nakon podnesenog dodatnog zahtjeva utemeljenog na odredbama navedene EU Uredbe. Smatra rješenje tuženika nedostatno obrazloženim.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Prema podacima spisa predmeta tužitelj je zahtjevom trgovačkom društvu L. d.o.o., zatražio dokumentaciju i evidenciju temeljem koje je doneseno rješenje od 23. siječnja 2023., o pravu korištenja grobnog mjesta na neodređeno vrijeme i informaciju o identifikaciji osobe koja je trgovačkom društvu L. d.o.o. dostavila navedenu dokumentaciju, a temeljem koje je doneseno navedeno rješenje. Zatim je tražio dostavu pisanog ovlaštenja o dostavljanju dokumenata za osobu koja je trgovačkom društvu L. d.o.o. dostavila navedenu dokumentaciju, kao i pisanu privolu osoba navedenih u dostavljenoj dokumentaciji za prikupljanje, obradu i korištenje njihovih osobnih podataka.

7. Društvo L. d.o.o. je zahtjev odbacilo temeljem članka 20. stavka 2. ZPPI-a, s obrazloženjem da zahtjev ima nedostatke jer tražena dokumentacija uključuje objavu osobnih podataka drugih fizičkih osoba.

8. Tuženik je potvrdio ovakvo rješenje društva L. d.o.o., jer je uvidom u prvostupanjski spis predmeta utvrđeno da zatražena dokumentacija predstavlja osobne podatke fizičkih osoba, odnosno da sadrži imena i prezimena, osobne identifikacijske brojeve, adrese, srodstvo s ostaviteljem i broj mobilnog telefona, kao i podatke o imovini koja je predmet ostavinskog postupka. Pritom tuženik nije prihvatio razloge pobijanog rješenja društva L. d.o.o., već je pravilno naglasio da činjenica što se zahtjevom traže informacije koje sadrže osobne podatke, ne znači ujedno da je takav zahtjev nepotpun ili nerazumljiv, jer je zaštita osobnih podataka jedan od zakonom propisanih razloga ograničenja prava na pristup informacijama, odnosno odbijanje zahtjeva.

9. Naime, odredbom članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a propisano je da tijelo javne vlasti može ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka pa se, sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 2. ZPPI-a, ako se ispune uvjeti propisani u članku 15. stavcima 2., 3. i 4., nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa iz članka 16. stavka 1. ZPPI-a, takav zahtjev odbija.

10. Time što je društvo L. d.o.o. odbacilo zahtjev tužitelja, umjesto da ga je odbilo s obrazloženjem da prvi zahtjev sadrži zaštićene osobne podatke, a da ostale tražene informacije društvo L. d.o.o. ne posjeduje, nije došlo do povrede prava tužitelja. Ovo stoga, jer prva tražena informacija doista sadrži osobne podatke, a za njihovo otkrivanje javni interes ne preteže, dok za ostale tražene informacije, u žalbenom spisu

ovog predmeta, nema dokaza da ih tijelo javne vlasti posjeduje pa je pravilna ocjena tuženika da je zahtjev trebalo odbiti, a ne odbaciti, ali da ta okolnost ne utječe osnovanost žalbe tužitelja.

11. Nije u pravu tužitelj kad tvrdi da je tuženik, kod rješavanja o predmetima ostvarenja prava na pristup informaciji, trebao utvrditi moguće povrede Opće uredbe o zaštiti osobnih podataka, jer je zaštita osobnih podataka u nadležnosti drugog tijela pa bi, u protivnom, došlo do povrede pravila o stvarnoj nadležnosti.

12. Nije osnovan niti prigovor tužitelja da rješenje tuženika nije valjano obrazloženo, jer mu nedostaje odgovor na prigovor o pravovremenosti rješavanja zahtjeva, jer propuštanje rješavanja upravne stvari u zakonom propisanom roku samo po sebi ne utječe na zakonitost naknadno donesenog rješenja, već omogućuje pokretanje postupka zaštite od nepravovremenog rješavanja upravne stvari.

13. Prema svemu naprijed navedenom ovaj Sud nalazi da je rješenje tuženika pravilno utemeljeno na mjerodavnim odredbama članka 15. stavcima 2., 3. i 4. ZPPI-a, članka 13. stavaka 1. 2. i 11. stavaka 2. i 3. Zakona o grobljima („Narodne novine“, broj 19/98., 50/12. i 89/17.) te članka 116. stavkom 1. točkom 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09. i 110/21.), kao i da je dostatno obrazloženo.

14. Zbog navedenog je temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21, dalje: ZUS) odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 9. siječnja 2024.

Predsjednica vijeća

Senka Orlić-Zaninović, v.r.